

Arrest

nr. 305 652 van 25 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. PARMENTIER
Square Plasky 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE 4de KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. PARMENTIER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 april 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 april 2015 om internationale bescherming. Op 28 augustus 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. X van 8 januari 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Op 25 maart 2016 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.3. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 19 april 2017 opnieuw België binnen en dient op 20 april 2017 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 11 mei 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.4. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 3 juni 2019 opnieuw België binnen en dient op 4 juni 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 9 januari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.5. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 1 december 2020 opnieuw België binnen en dient op 15 juni 2021 een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juli 2021 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.6. Op 17 augustus 2021 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 3 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.7. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 3 maart 2023 opnieuw België binnen en dient op 3 april 2023 een zevende verzoek om internationale bescherming in. Op 13 november 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 november 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Tadzjie te zijn. U werd zo'n 24 jaar geleden geboren in de wijk Bibi Maghroun van de stad Kabul. U bent door de burgeroorlog een aantal keer verhuisd, maar uiteindelijk keerde u naar daar terug. Twee broers van u (O. A. M. (...) en A. A. M. (...)) wonen in België.

U verliet Afghanistan in november 2012 omdat u vreesde gedood te worden door de familie van Z. J. (...). De kleinzoon van uw oom ging een relatie aan met R. (...), een meisje van deze familie. Omdat ze uw motorfiets gebruikten om hun samenzijn mogelijk te maken werd ook u ervan verdacht betrokken partij te zijn.

Op 12 april 2015 kwam u aan in België en een dag later vroeg u een eerste keer internationale bescherming aan. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde u op 28 augustus 2015 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 8 januari 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beoordeling van het CGVS.

Op 25 maart 2016 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw tweede verzoek steunde op dezelfde asielmotieven als uw eerste verzoek om internationale bescherming. Tevens wees u op de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald die in Kabul, de stad waarvan u afkomstig bent. U legde geen stukken neer. Het CGVS oordeelde op 28 maart 2017 dat uw tweede verzoek niet in overweging genomen kon worden. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 20 april 2017 verklaarde u zich voor een derde maal vluchteling. In uw derde verzoek vertelde u dat u het Belgisch grondgebied verliet in november 2016 om naar Frankrijk te trekken en er internationale bescherming aan te vragen. In het kader van de Dublinverordening werd u op 19 april 2017 naar België teruggestuurd. Voorts vertelde u dat de problemen die u in uw eerste en tweede verzoek uiteenzette nog steeds actueel waren. Van uw familie in Kabul vernam u dat de mensen waarmee u problemen had nog steeds naar u op zoek waren. U legde geen stukken neer ter staving van uw derde verzoek. Op 11 mei 2017 nam het CGVS uw derde verzoek niet in overweging. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet het Belgisch grondgebied en trachtte zonder succes op 19 juni 2017 en op 22 oktober 2018 internationale bescherming te bekomen in Duitsland. Naar eigen zeggen werd u tot viermaal toe van Duitsland naar België teruggestuurd. Op 3 juni 2019 keerde u voor een laatste keer van Duitsland naar België terug en op 4 juni 2019 diende u uw vierde verzoek in. In het kader van uw vierde verzoek kwam u terug op uw eerdere verklaringen. U verklaarde dat u in de Pakistaanse stad Peshawar geboren en getogen was en dat u er gewoond had tot uw vertrek naar België in 2012. U gaf aan niet in Afghanistan te kunnen leven. U verklaarde in Afghanistan niemand te hebben waarbij u kon verblijven en erg bang te zijn van terroristen, de taliban en Al Qaida. U legde geen stukken neer ter staving van uw vierde verzoek. Op 13 januari 2020 verklaarde het CGVS uw vierde verzoek niet ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In februari 2020 ging u naar Frankrijk en diende er een verzoek om internationale bescherming in. Omwille van de coronapandemie werd uw interview uitgesteld. In december 2020 keerde u terug naar België. Op 15 juni 2021 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. In het kader van uw vijfde verzoek herhaalde u in Peshawar, Pakistan geboren te zijn maar past u uw verklaringen over uw eerdere verblijfplaatsen opnieuw aan. U bent tweemaal in Afghanistan geweest: de eerste keer van 2005 tot 2009, de tweede keer voor één maand in 2012. Beide keren verbleef u in de wijk Kherhala van Kabul. U verklaarde dat de problemen die u eerder vermeldde nog steeds actueel zijn en geen nieuwe elementen te hebben. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u de slechte algemene veiligheidssituatie. U was van plan uw Pakistaanse vluchtelingenkaart, documenten van de VN over uw familie en documenten in verband met het werk van uw vader neer te leggen. U was deze documenten echter kwijtgeraakt in Frankrijk toen uw rugzak gestolen werd. U voegde toe dat uw broer F. (...) ook problemen had in Afghanistan en hierdoor naar Turkije gevlucht is met zijn gezin en haalde aan dat u problemen heeft met uw ogen en uw knie en rugpijn heeft. U legde geen stukken neer ter staving van uw vijfde verzoek. Op 6 juli 2021 oordeelde het CGVS dat uw vijfde verzoek niet in overweging genomen kon worden. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 17 augustus 2021 een zesde verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat de toenmalige situatie in Afghanistan gevaarlijk is, uw familie er in gevaar was en uw ouders vermist zijn. U voegde er aan toe dat uw problemen nog steeds actueel zijn omdat de taliban nu aan de macht is in Afghanistan. Verder herhaalde u dat u geboren bent in Pakistan en gedurende uw leven slechts tweemaal naar Afghanistan ging. U legde geen stukken neer ter staving van uw zesde verzoek. Op 3 maart 2022 verklaarde het CGVS uw zesde verzoek niet ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In augustus 2022 verliet u het Belgisch grondgebied opnieuw om naar Duitsland te trekken, waar u op 7 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 3 maart 2023 keerde u terug naar België, waar u op 3 april 2023 een zevende verzoek om internationale bescherming indiende. U stelt dat enkel nog uw ouders in Afghanistan verblijven en dat zij stappen aan het ondernemen zijn om naar de Verenigde Staten te kunnen gaan, waardoor u niemand meer in Afghanistan zou hebben. Verder herhaalt u dat de huidige situatie in Afghanistan zeer slecht is en dat het onmogelijk is om daar te leven. Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming legt u een inschrijvingsbewijs van uw vader in Pakistan, een kopie van een arbeidsvergunning van uw zus in de Verenigde Staten, kopieën van de taskara's van uw ouders, kopieën van documenten en foto's in verband met het werk van uw vader, een begeleidende brief van uw advocaat alsook een medisch attest neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw zesde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet ontvankelijk is.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet (verklaring volgend verzoek, d.d. 21/08/2023, vraag 16 – vraag 20). In dit verband dient vooreerst

benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en u er niet in geslaagd was uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verder werd op basis van een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan vastgesteld dat burgers in de hoofdstad Kabul geen actueel reëel risico liepen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in de zin van artikel 48/4, §2. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 8 januari 2016 in haar arrest nr. 159 614. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Uw tweede, derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming werden afgesloten met niet-ontvankelijkheidsbeslissingen, gezien uw bijkomende verklaringen geen ander licht wierpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. U diende geen beroep in tegen uw tweede, derde, vierde, vijfde of zesde verzoek. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U herhaalt andermaal dat u in Pakistan geboren en getogen bent en werpt op dat uw familie bezig is Afghanistan te verlaten. U acht dan ook niet mogelijk voor u om naar Afghanistan terug te keren. Ter staving legt u een inschrijvingsbewijs van uw vader in Pakistan van 10/2/1985 en de arbeidsvergunning van uw zus in de Verenigde Staten neer (verklaring volgend verzoek, d.d. 21/08/2023, vraag 17,19). Niet alleen toont u aan de hand van deze stukken of aan de hand van uw stelling dat uw ouders de intentie hebben om naar de Verenigde Staten te trekken niet aan dat u momenteel niet over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan. Bovendien moet er in de lijn van de eerdere beslissingen in uw verzoeken om internationale bescherming vastgesteld worden dat u nalaat om aan te tonen dat zelfs indien u geen familiaal netwerk zou hebben in Afghanistan, quod non in casu, dit voor u, die zo'n vier jaar in Kabul heeft gewoond, een nood aan internationale bescherming inhoudt bij terugkeer naar uw vaderland.

Daarnaast werpen u en uw advocaat een nieuw motief op in uw huidig verzoek. Zo haalde u aan dat uw vader voor de Amerikanen werkte en stelde uw advocaat dat u risico loopt op vervolging vanwege het werk van uw vader als chirurg in het leger en dat de nieuwe documenten die u neerlegde dit bevestigen (verklaring volgend verzoek, d.d. 21/08/2023, vraag 19).

Vooreerst dient er gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in verband met de documenten en foto's die u neerlegde in verband met het werk van uw vader. Op basis van de documenten die u neerlegde blijkt namelijk dat uw vader niet louter arts was, maar als kolonel diende in het Afghaanse Nationale leger. Dit strookt echter niet met de verklaringen die u hieromtrent aflegde. U stelde immers louter dat uw vader als arts werkte en zowel talibanleden, militairen als buitenlanders behandelde (verklaring volgend verzoek 21/08/2023, vraag 19). Dat uw vader een dergelijke positie binnen het Afghaanse leger bekleedde en talibanleden verzorgde, is gespeend van alle logica. Dat u naliet de hoge positie van uw vader binnen het Afghaanse leger te vermelden tijdens uw huidig verzoek is niet serieus te nemen en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u neergelegde documenten. Van deze stukken legt u overigens slechts kopieën neer waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Ook tijdens uw vorige verzoeken haalde u dit feit niet aan. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde u louter dat uw vader werkte als dokter in een privékliniek (verslag persoonlijk onderhoud (...), p.4). Dat u pas in uw zevende verzoek en uw derde verzoek sinds de machtsovername door de taliban opeens vertelt dat uw vader voor de Amerikanen en het Afghaanse leger werkte en hier meteen een vrees op vervolging aan verbindt, is weinig ernstig. De zeer grote laattijdigheid waarmee u deze informatie en dit motief aanbrengt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U bent tevens niet in staat om aan te tonen dat uw vader omwille van zijn werk als arts problemen kende. Wanneer u gevraagd werd naar de problemen van uw vader verklaarde u louter dat iedereen die voor de buitenlanders of de overheid werkte, problemen heeft met de taliban. U voegde hieraan toe dat uw vader voor de machtsovername een klein probleempje had met de taliban, namelijk dat de familie van een overleden talibanlid een klacht tegen hem had ingediend, maar dat dit niet erg was. Vervolgens stelde u dat er na de machtsovername helemaal niets gebeurde (Verklaring volgend verzoek 21/08/2023, vraag 19). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan besloten worden dat uw vader geen vervolging noch vrees kende omwille van zijn werk, wat bevestigd wordt door het feit dat uw ouders momenteel zonder problemen in Afghanistan verblijven (Verklaring volgend verzoek 21/08/2023, vraag 17, 19, 22).

U – in tegenstelling tot uw advocaat – koppelt verder ook geen persoonlijke vrees aan het werk van uw vader. U stelde louter dat u deze kopieën neerlegde om aan te tonen dat uw vader voor de Amerikanen werkte en dat uw ouders nu naar de Verenigde Staten willen gaan (Verklaring volgend verzoek 21/08/2023,

vraag 19). Bovenstaande vaststellingen halen dan ook de these van uw advocaat dat u omwille van de aangehaalde tewerkstelling van uw vader een gegronde vrees op vervolging zou hebben geheel onderuit.

Daarnaast legt u nog kopieën van de taskara van uw vader en de taskara van uw moeder en een medisch attest neer. Deze documenten zijn niet relevant voor uw huidige vrees aangezien zij geen verband houden met de door u aangehaalde asielmotieven noch met de huidige situatie in Afghanistan.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Zoals blijkt uit de hieronder aangehaalde analyses beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar

het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easa.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.easa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.easa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt ergerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid

Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de

overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar u helemaal geen melding maakt van de these dat u als verwesterd beschouwd zou worden, werpt uw advocaat op dat het gepast lijkt het risico dat u loopt door het feit dat u als verwesterd zal worden beschouwd te onderzoeken. Uw advocaat laat echter volledig na om aan te tonen dat u als verwesterd beschouwd zou worden. Hij haalt slechts de blote bewering aan dat "normen, waarden en regels in 10 jaar tijd aanzienlijk zijn veranderd". Hij staat echter niet dat de waarden, normen en regels in Afghanistan voor u dusdanig veranderd zijn, noch dat u hierdoor als verwesterd gepercipieerd zou worden. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 40, §§ 2 en 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 51/8, 57/6/2, § 1, eerste lid, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris in casu een kennelijke beoordelingsfout maakt.

Verzoeker stelt de analyse van de bestreden beslissing niet te aanvaarden en van mening te zijn dat de gronden die zijn aangevoerd om tot de conclusie te komen dat zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is, ontoereikend en/of ongeschikt zijn.

Verzoeker wijst erop dat hij nieuwe documenten heeft overgelegd en is van mening dat indien er nog steeds twijfels bestaan over bepaalde aspecten van zijn verhaal, het enerzijds aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) was om hem opnieuw te horen om alle twijfels uit te sluiten en anderzijds dat hij voordeel moet halen uit eventuele twijfels. Verzoeker wijst er vervolgens op dat zijn gezinsleden de internationale beschermingsstatus hebben verkregen en gaat daarna uitvoerig in op de nieuwe elementen en feiten. Tot slot voert hij een omstandig betoog over de veiligheidssituatie in Afghanistan (en de informatie daarover die onvoldoende accuraat is) en over de socio-economische situatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan (recente) algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan (stukken 1-74).

2.2.2. Bij een op 12 februari 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bewijs dat zijn broers in België erkend zijn als vluchteling. Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.2.3. Op 29 februari 2024 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan - Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023 en aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoeker zijn huidige verzoek steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet, dat (ii) verzoeker nalaat om aan te tonen dat zelfs indien hij geen familiaal netwerk zou hebben in Afghanistan, *quod non in casu*, dit voor hem een nood aan internationale bescherming inhoudt bij terugkeer naar zijn vaderland, dat (iii) er wat betreft het nieuw motief dat verzoeker een risico loopt op vervolging vanwege het werk van zijn vader als chirurg in het leger gewezen dient te worden op enkele tegenstrijdigheden in verband met de documenten en foto's die hij neerlegde in verband met het werk van zijn vader, op het gegeven dat het slechts kopieën betreft en op het gegeven dat hij dit feit tijdens zijn vorige verzoeken niet aanhaalde, dat (iv) verzoeker niet in staat is om aan te tonen dat zijn vader omwille van diens werk als arts problemen kende, dat (v) verzoeker, in tegenstelling tot zijn advocaat, geen persoonlijke vrees aan het werk van zijn vader koppelt, dat (vi) de kopieën van de *taskara's* van verzoekers vader en moeder en het medisch attest niet relevant zijn voor zijn huidige vrees, dat (vii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dat (viii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en dat (ix) verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor

subsidaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (zevende) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker herhaalt dat hij in Pakistan geboren en getogen is en dat de huidige situatie in Afghanistan zeer slecht is en het onmogelijk is om daar te leven. Verzoeker haalt tevens aan dat enkel nog zijn ouders in Afghanistan verblijven en dat zij stappen aan het ondernemen zijn om naar de Verenigde Staten te gaan, waardoor hij niemand meer in Afghanistan zou hebben. Verder stelt verzoeker dat zijn vader voor de Amerikanen werkte (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Zijn advocaat haalt aan dat verzoeker risico loopt op vervolging vanwege het werk van zijn vader als chirurg in het leger en dat de nieuwe documenten die verzoeker neerlegt dit bevestigen (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', brief advocaat).

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een inschrijvingsbewijs van zijn vader in Pakistan, een begeleidende brief van zijn advocaat en een medisch attest neer, alsook fotokopieën van een arbeidsvergunning van zijn zus in de Verenigde Staten, van de *taskara's* van zijn ouders en van documenten en foto's in verband met het werk van zijn vader (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten').

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming hebt uiteengezet (verklaring volgend verzoek, d.d. 21/08/2023, vraag 16 – vraag 20). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en u er niet in geslaagd was uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Verder werd op basis van een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan vastgesteld dat burgers in de hoofdstad Kabul geen actueel reëel risico liepen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon in de zin van artikel 48/4, §2. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 8 januari 2016 in haar arrest nr. 159 614. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Uw tweede, derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming werden afgesloten met niet-ontvankelijkheidsbeslissingen, gezien uw bijkomende verklaringen geen ander licht wierpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven. U diende geen beroep in tegen uw tweede, derde, vierde, vijfde of zesde verzoek. Bijgevolg rusten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden. U herhaalt andermaal dat u in Pakistan geboren en getogen bent en werpt op dat uw familie bezig is Afghanistan te verlaten. U acht dan ook niet mogelijk voor u om naar Afghanistan terug te keren. Ter staving legt u een inschrijvingsbewijs van uw vader in Pakistan van 10/2/1985 en de arbeidsvergunning van uw zus in de

Verenigde Staten neer (verklaring volgend verzoek, d.d. 21/08/2023, vraag 17,19). Niet alleen toont u aan de hand van deze stukken of aan de hand van uw stelling dat uw ouders de intentie hebben om naar de Verenigde Staten te trekken niet aan dat u momenteel niet over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan. Bovendien moet er in de lijn van de eerdere beslissingen in uw verzoeken om internationale bescherming vastgesteld worden dat u nalaat om aan te tonen dat zelfs indien u geen familiaal netwerk zou hebben in Afghanistan, quod non in casu, dit voor u, die zo'n vier jaar in Kabul heeft gewoond, een nood aan internationale bescherming inhoudt bij terugkeer naar uw vaderland.

Daarnaast werpen u en uw advocaat een nieuw motief op in uw huidig verzoek. Zo haalde u aan dat uw vader voor de Amerikanen werkte en stelde uw advocaat dat u risico loopt op vervolging vanwege het werk van uw vader als chirurg in het leger en dat de nieuwe documenten die u neerlegde dit bevestigen (verklaring volgend verzoek, d.d. 21/08/2023, vraag 19).

Vooreerst dient er gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden in verband met de documenten en foto's die u neerlegde in verband met het werk van uw vader. Op basis van de documenten die u neerlegde blijkt namelijk dat uw vader niet louter arts was, maar als kolonel diende in het Afghaanse Nationale leger. Dit strookt echter niet met de verklaringen die u hieromtrent aflegde. U stelde immers louter dat uw vader als arts werkte en zowel talibanleden, militairen als buitenlanders behandelde (verklaring volgend verzoek 21/08/2023, vraag 19). Dat uw vader een dergelijke positie binnen het Afghaanse leger bekleedde en talibanleden verzorgde, is gespeend van alle logica. Dat u naliët de hoge positie van uw vader binnen het Afghaanse leger te vermelden tijdens uw huidig verzoek is niet serieus te nemen en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u neergelegde documenten. Van deze stukken legt u overigens slechts kopieën neer waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden. Ook tijdens uw vorige verzoeken haalde u dit feit niet aan. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde u louter dat uw vader werkte als dokter in een privékliniek (verslag persoonlijk onderhoud (...), p.4). Dat u pas in uw zevende verzoek en uw derde verzoek sinds de machtsovername door de taliban opeens vertelt dat uw vader voor de Amerikanen en het Afghaanse leger werkte en hier meteen een vrees op vervolging aan verbindt, is weinig ernstig. De zeer grote laattijdigheid waarmee u deze informatie en dit motief aanbrengt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U bent tevens niet in staat om aan te tonen dat uw vader omwille van zijn werk als arts problemen kende. Wanneer u gevraagd werd naar de problemen van uw vader verklaarde u louter dat iedereen die voor de buitenlanders of de overheid werkte, problemen heeft met de taliban. U voegde hieraan toe dat uw vader voor de machtsovername een klein probleempje had met de taliban, namelijk dat de familie van een overleden talibanlid een klacht tegen hem had ingediend, maar dat dit niet erg was. Vervolgens stelde u dat er na de machtsovername helemaal niets gebeurde (Verklaring volgend verzoek 21/08/2023, vraag 19). Op basis van bovenstaande vaststellingen kan besloten worden dat uw vader geen vervolging noch vrees kende omwille van zijn werk, wat bevestigd wordt door het feit dat uw ouders momenteel zonder problemen in Afghanistan verblijven (Verklaring volgend verzoek 21/08/2023, vraag 17, 19, 22).

U – in tegenstelling tot uw advocaat – koppelt verder ook geen persoonlijke vrees aan het werk van uw vader. U stelde louter dat u deze kopieën neerlegde om aan te tonen dat uw vader voor de Amerikanen werkte en dat uw ouders nu naar de Verenigde Staten willen gaan (Verklaring volgend verzoek 21/08/2023, vraag 19). Bovenstaande vaststellingen halen dan ook de these van uw advocaat dat u omwille van de aangehaalde tewerkstelling van uw vader een gegronde vrees op vervolging zou hebben geheel onderuit.

Daarnaast legt u nog kopieën van de taskara van uw vader en de taskara van uw moeder en een medisch attest neer. Deze documenten zijn niet relevant voor uw huidige vrees aangezien zij geen verband houden met de door u aangehaalde asielmotieven noch met de huidige situatie in Afghanistan.

Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij de analyse van de adjunct-commissaris niet kan aanvaarden en dat de gronden die zijn aangevoerd om tot de conclusie te komen dat zijn verzoek niet-ontvankelijk is ontoereikend en/of ongeschikt zijn, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de adjunct-commissaris zich in de bestreden beslissing beperkt heeft tot oppervlakkige en algemene opmerkingen over de neergelegde documenten, zonder de inhoud ervan echt te beoordelen. Hij voegt hieraan toe dat sommige documenten, zoals foto's, zelfs niet zijn geanalyseerd, doch laat na te concretiseren welke documenten en foto's niet geanalyseerd zouden zijn. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de adjunct-commissaris rekening

heeft gehouden met alle stukken die verzoeker heeft neergelegd in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen in het licht van verzoekers verklaringen en de objectieve landeninformatie. Zijn bevindingen met betrekking tot de neergelegde stukken vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te ontkrachten of te weerleggen. Hij stelt dat het CGVS de gewoonte heeft om alle documenten uit Afghanistan te weigeren met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht en haalt aan dat hoewel Afghanistan zeker een hoge mate van corruptie kent, dit niet betekent dat elk Afghaans document dat wordt geproduceerd noodzakelijkerwijs vervalst of nagemaakt is en dat het dan ook aan het CGVS is om aan te tonen waarom het twijfelt aan de authenticiteit van het document. De Raad wijst er op dat de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing correct op heeft gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*)), waardoor de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten bijzonder relatief is. Door met deze objectieve informatie rekening te houden en enige voorzichtigheid aan de dag te leggen wat betreft de bewijswaarde van Afghaanse documenten, wordt daaraan nog niet *ipso facto* iedere geloofwaardigheid onttrokken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de adjunct-commissaris slechts "*(v)olledigheidshalve*" op deze informatie wijst en zich dus niet beperkt tot een verwijzing naar deze informatie om te besluiten dat de documenten die verzoeker neerlegt geen nieuwe elementen of feiten vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij stelt dat de adjunct-commissaris, "*door enkel elk document afzonderlijk en gecompartmenteerd te analyseren*", geweigerd heeft om een globale analyse van de overgelegde documenten uit te voeren. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven (over onder andere de door verzoeker neergelegde documenten) dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Vervolgens stelt verzoeker dat het gebrek aan aandacht voor detail van de kant van de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) vooral merkbaar is bij het lezen van de verklaringen die in het administratief dossier zijn opgenomen. Het onderzoek dat naar de nieuwe elementen is verricht, was volgens hem bijzonder beperkt en minimalistisch. Hij geeft ook aan dat sommige documenten zelfs niet met hem zijn besproken en dat hij geen tijd had om zijn vrees uitgebreid toe te lichten. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de door hem aangebrachte nieuwe elementen. Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan het CGVS, dat de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de DVZ werden meegedeeld. De Raad wijst erop dat verzoeker verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat er aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek tevens werd verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar nagaat of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het CGVS niet verplicht is om hem op te roepen voor gehoor. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming reeds bij de DVZ aan te brengen of om toe te lichten waarom dit niet kan (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn bij de DVZ afgelegde verklaringen. Hij hekelt een gebrek aan aandacht voor detail bij de DVZ en meent dat het onderzoek naar de nieuwe elementen bijzonder beperkt en minimalistisch was, doch toont geenszins *in concreto* aan dat hij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens hem de kans dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten. Evenmin toont hij aan dat het CGVS op basis van de elementen die hij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De ambtenaar van de DVZ stelde verzoeker heel wat bijvragen en verzoeker ondertekende de verklaring bovendien zonder er iets aan toe te voegen (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Overigens laat verzoeker na in zijn verzoekschrift te verduidelijken welke verklaringen, details of informatie hij bij de DVZ nog had willen aanreiken die van aard zouden zijn geweest dat ze hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van artikel 40, §§ 2 en 3, van de richtlijn 2013/32/EU wordt niet aangetoond.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota benadrukt verzoeker dat zijn twee broers van de Belgische autoriteiten een internationale beschermingsstatus hebben gekregen, ter staving waarvan hij bij zijn aanvullende nota het bewijs voegt dat zijn twee broers hier erkend zijn als vluchteling (aanvullende nota

verzoeker, stuk 3). Hij voert aan dat zijn broers dezelfde elementen hebben aangedragen als hijzelf in zijn huidige verzoek en meent dat dit zijn geloofwaardigheid en bijgevolg de geldigheid van zijn vrees voor vervolging versterkt en dat het CGVS, "*die op de hoogte was van de situatie van deze twee personen*", de zaak had moeten onderzoeken. Indien de adjunct-commissaris dit had gedaan, dan had de analyse van de onderhavige documenten er volgens hem helemaal anders uitgezien. Tot slot benadrukt verzoeker dat hij lang over het onderwerp kon spreken. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker nalaat te concretiseren welke elementen die hij in het kader van zijn huidige verzoek aanbrengt dezelfde zouden zijn als de elementen die zijn broers in het verleden hadden aangebracht. In zoverre verzoeker zou menen dat zijn broers in het verleden zouden hebben verklaard dat hun vader voor de Amerikanen gewerkt heeft en dat zij om die reden erkend zijn als vluchteling, wijst de Raad erop dat dit niet kan blijken uit de stukken die verzoeker in verband hiermee aanbrengt en dat verzoeker dit tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de DVZ ook geenszins heeft aangegeven. Hij maakte bij de DVZ zelfs geen gewag van de erkenningen van zijn broers (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Bovendien blijkt uit de erkenningsbeslissingen van zijn broers dat zij reeds erkend werden in de jaren 2002 en 2003 (aanvullende nota verzoeker, stuk 3), terwijl verzoeker verklaarde dat zijn vader voor de machtsovername slechts een klein probleempje heeft gekend met de taliban dat niet erg was (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). In het licht hiervan is het weinig aannemelijk dat zijn broers hierdoor wel een gegronde vrees voor vervolging zouden kennen. Hoe dan ook dient erop te worden gewezen dat elk dossier individueel en op zijn eigen *merites* wordt beoordeeld. Wat verzoekers situatie betreft, wordt er in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat de these van zijn advocaat dat verzoeker omwille van de tewerkstelling van zijn vader een gegronde vrees voor vervolging zou hebben geheel onderuit wordt gehaald door de gemaakte vaststellingen.

Door verder louter te stellen dat uit de nieuwe documenten blijkt dat hij risico loopt op vervolging vanwege het werk van zijn vader als chirurg in het leger en dat er niemand in zijn omgeving in Afghanistan woont om hem te beschermen, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn standpunt, zonder evenwel concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven daarover, die steun vinden in het administratief dossier. De Raad benadrukt dat verzoeker verklaarde dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn ouders in Afghanistan en dat verzoeker bovendien slechts beweerde dat zijn ouders de intentie hebben om naar de Verenigde Staten te trekken en dat zij hiertoe stappen ondernemen (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, toont verzoeker niet aan dat hij momenteel niet over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan en laat hij tevens na aan te tonen dat zelfs indien hij daar geen familiaal netwerk zou hebben, dit voor hem een nood aan internationale bescherming inhoudt.

Door voorts louter te wijzen op de verschillende documenten die hij heeft neergelegd, op wat deze zouden moeten bewijzen en op de aanzienlijke bewijskracht die deze documenten zouden moeten hebben, beperkt verzoeker zich opnieuw tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Waar verzoeker nog stelt dat hij de Amerikaanse identiteitspapieren van zijn broer en zus voorlegde, stelt de Raad vast dat slechts een fotokopie van een arbeidsvergunning van verzoekers zus in de Verenigde Staten werd neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten').

Voorts voert verzoeker aan dat hij ten tijde van zijn vorige verzoek om internationale bescherming reeds had vermeld dat zijn vader chirurg was, maar dat hij toen niet over documenten beschikte die daarop betrekking hadden. Deze documenten heeft hij verkregen na de afsluiting van zijn laatste verzoek om internationale bescherming, "*zoals blijkt uit de Whatsapp-berichten die hij heeft overgelegd*", aldus verzoeker. De Raad merkt vooreerst op dat er zich geen dergelijke *Whatsapp*-berichten in het administratief dossier bevinden (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten'). Hoe dan ook verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming louter dat zijn vader in een privékliniek werkte (adm. doss., stuk 8, map met 'voorgaande verzoeken', eerste verzoek, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat zijn vader voor de Amerikanen en het Afghaanse leger werkte, heeft verzoeker tijdens zijn vorige verzoeken nooit vermeld. Zelfs indien verzoeker pas na de afsluiting van zijn laatste verzoek documenten over de werkzaamheden van zijn vader zou hebben verkregen, dan nog doet dit nog geen afbreuk aan de terecht vaststelling dat het weinig ernstig is dat hij pas in zijn zevende verzoek en zijn derde verzoek sinds de machtsovername door de taliban opeens vertelt dat zijn vader voor de Amerikanen en het Afghaanse leger werkte en hier (bij monde van zijn advocaat) meteen een vrees voor vervolging aan verbindt. Verzoeker toont immers niet aan dat de loutere omstandigheid dat hij nog niet over de documenten beschikte hem zou beletten om hiervan melding te maken. Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn eerste verzoek vermeldde dat zijn vader in een privékliniek werkte omdat hij slecht was geadviseerd en jong was, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien weinig aannemelijk is, nu niet wordt ingezien wat voor hem het nut zou zijn geweest om te verbergen dat zijn vader voor de Amerikanen en het Afghaanse leger zou hebben gewerkt. De Raad wijst er in dit verband nog op dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, in het kader van zijn plicht tot medewerking, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle essentiële elementen ter ondersteuning van

zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn (RvS 24 maart 2004 nr. 129.658). Dat verzoeker tijdens latere verzoeken wel duidelijk maakte dat zijn vader als arts voor de Amerikanen en het Afghaanse leger werkte, zoals hij thans in zijn verzoekschrift poneert, vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Zijn betoog dat hij in het huidige verzoek uitlegde dat de documenten verband hielden met het werk van zijn vader, aangezien hij zijn persoonlijke vrees duidelijk had uitgelegd in zijn vorige asielverzoeken en dus duidelijk volhield dat zijn vader bang is voor de taliban en dat dit ook voor hem geldt vanwege het werk van zijn vader, “*dat algemeen bekend is bij de taliban*”, kan dan ook niet worden gevolgd.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij tijdens zijn verhoor bij de DVZ op geen enkele manier werd geconfronteerd met het gegeven dat uit de documenten blijkt dat zijn vader kolonel was en dat hij anders gewoon had kunnen uitleggen dat zijn vader zowel soldaat als chirurg was, wat ook in België het geval kan zijn. Hij stelt dat uit tal van andere overgelegde documenten duidelijk blijkt dat zijn vader arts was in het leger. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de neergelegde documenten blijkt dat verzoekers vader kolonel zou zijn (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’), niet soldaat. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, is het niet serieus dat verzoeker naliet de hoge positie van zijn vader binnen het Afghaanse leger te vermelden. Indien zijn vader werkelijk kolonel en arts zou zijn geweest, kon worden verwacht dat verzoeker dit bij de DVZ zou hebben gemeld. Verzoeker toont voorts niet aan dat de ambtenaar van de DVZ verplicht zou zijn om hem hiermee te confronteren, noch dat een dergelijke confrontatie tot een andere beoordeling zou hebben geleid. Verder beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van de vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet logisch is dat zijn vader een dergelijke hoge positie binnen het Afghaanse leger bekleedde en tegelijkertijd ook talibanleden zou hebben verzorgd, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat deze vaststelling feitelijk onjuist of onredelijk is. Met de summiere uiteenzetting dat zijn vader tijdens zijn legerdienst iedereen behandelde, in overeenstemming met de eed, de beginselen van artsen en geneesheren en met zijn moraal en ethiek, doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat de motieven in de bestreden beslissing dat hij niet in staat is om aan te tonen dat zijn vader omwille van zijn werk als arts problemen kende volledig in tegenspraak zijn met de objectieve informatie die de adjunct-commissaris zelf verstrekt over de vervolging van voormalige leden van het regime, met name militairen. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat een vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt. Nu hij verklaarde dat er na de machtsovername van de taliban niets gebeurde, kon op goede gronden worden besloten dat zijn vader geen vervolging, noch vrees kende omwille van zijn werk en dat dit bevestigd wordt door het feit dat zijn ouders momenteel zonder problemen in Afghanistan blijven te verblijven. Dat zijn ouders uit angst voor de taliban in Afghanistan ondergedoken zaten, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bij de DVZ niet aangegeven dat zijn ouders uit angst voor de taliban door de voormalige werkzaamheden van zijn vader ondergedoken leven. Hij gaf immers louter aan dat zijn ouders niet willen zeggen waar zij zich bevinden (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, verklaring volgend verzoek). Waar verzoeker erop wijst dat de klacht is ontstaan tijdens het vorige regime, namelijk toen zijn vader leden van de taliban behandelde en een gewonde *talib* op een nacht overleed, en dat zijn vader er toen van werd beschuldigd die persoon te hebben gedood, beperkt hij zich tot een herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, verklaring volgend verzoek), zonder afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing dat hij verklaarde dat dit slechts een klein probleempje was, dat dit niet erg was en dat er na de machtsovername helemaal niets gebeurde. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de adjunct-commissaris ten onrechte heeft besloten dat zijn vader geen vervolging of vrees kende omwille van zijn beweerde werk.

Voorts voert verzoeker aan dat hij *Farsi* en *Dari* spreekt en dat de inwoners van zijn regio bijzonder worden vervolgd. Hij stelt tevens dat hij van etnische Tadzjiekse afkomst is en in Pakistan is geboren. Volgens hem is dit een bijkomende vrees met betrekking tot de reële mogelijkheid om meer dan tien jaar na zijn vertrek naar Afghanistan terug te keren. Verzoeker laat echter na enig (begin van) bewijs bij te brengen van zijn bewering dat hij om die redenen bij terugkeer naar Afghanistan zou kunnen worden vervolgd.

Verzoeker kan ten slotte niet overtuigen waar hij nog aanvoert dat in het licht van het gegeven dat hij in Pakistan is geboren, dat hij als kind niet naar school ging, dat zijn ouders nog steeds in Afghanistan zijn en dat dit voor hem veel stress creëert en dat hij zeer jong was (19 jaar) toen hij het land verliet niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas kon worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener is. Vooreerst geeft hij in zijn aanvullende nota zelf aan dat zijn vermelding in het verzoekschrift dat hij niet naar school is geweest een materiële fout betreft. Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze het gegeven dat verzoeker in Pakistan zou zijn geboren ervoor zou zorgen dat hij geen spontaan, gestructureerd en gedetailleerd relaas zou kunnen uiteenzetten. Ook de stellingen dat verzoeker stress zou hebben omdat zijn ouders nog steeds in Afghanistan zijn en dat hij 19 jaar

oud was toen hij het land verliet, kunnen geen afbreuk doen aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Ook van iemand die redelijk jong was bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst en die stress heeft, kan worden verwacht dat hij in staat is om de redenen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst of de nieuwe elementen op basis waarvan hij opnieuw internationale bescherming aanvraagt op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze uiteen te zetten ten aanzien van de overheden die bevoegd zijn om kennis te nemen van de asielaanvraag. De Raad merkt nog op dat verzoeker geen medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest bijbrengt dat kan staven dat zijn cognitief vermogen als gevolg van stress dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem ingeroepen nieuwe elementen, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op zijn langdurig verblijf in Europa.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (*ibid.*, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de door de taliban gehanteerde zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht en gebruikt ze daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (*ibid.*, p. 24).

De taliban, die de *Deobandi*-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94 en 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hijab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek

te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze gebeden bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het laten groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24). Er bestaan ook lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie de beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens een professor aan de *American University of Afghanistan* op dat bij het uitspreken van lijfstraffen een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ‘*ad hoc*’-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (*ibid.*, p. 27).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24, en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met ‘immorele inhoud’ te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding

gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, “*Afghanistan, Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in het rapport “*Afghanistan targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51, voetnoot 476: TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (*ibid.*, p. 55, voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 en 38).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus, “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban*”, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als ‘verwesterd’ worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als ‘verraders’ of ‘ongelovigen’.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij is verwesterd, dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verwerende partij van 29 februari 2024 doet niet anders besluiten.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij vreest als verwesterd beschouwd te worden omdat hij Afghanistan ongeveer elf jaar geleden heeft verlaten. Hij benadrukt eveneens dat hij bijna tien jaar in Europa verblijft en duidelijk verwesterd is. Uit de loutere omstandigheid dat hij gedurende een lange tijd uit Afghanistan weg is en in het Westen verblijft, kan evenwel niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Hoewel de Raad er rekening mee houdt dat verzoeker volgens zijn verklaringen inmiddels elf en een half jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken en tien jaar in Europese landen (waaronder België) verblijft, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen in Pakistan zou zijn geboren, zou tijdens zijn tienerjaren meerdere jaren in Afghanistan hebben gewoond en zou voor het laatst in Afghanistan hebben verbleven toen hij 19 jaar was (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, verklaring volgend verzoek). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn ouders in Afghanistan (*ibid.*) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Zijn betoog in het verzoekschrift dat hij al elf jaar geen banden meer heeft met zijn land van herkomst en dat hij geen familieleden meer heeft die hem thuis kunnen helpen, kan dan ook niet worden gevolgd.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Te dezen laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat hij alleen kon vertellen over de aanzienlijke verandering van zijn normen, waarden en regels indien hem hierover vragen werden gesteld en dat dit niet het geval was. Hij benadrukt dat ook de *protection officer* hierover geen verdere vragen heeft gesteld, ondanks zijn verklaringen en de brief van zijn advocaat. Wat dit betreft, wijst de Raad op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar u helemaal geen melding maakt van de these dat u als verwesterd beschouwd zou worden, werpt uw advocaat op dat het gepast lijkt het risico dat u loopt door het feit dat u als verwesterd zal worden beschouwd te onderzoeken. Uw advocaat laat echter volledig na om aan te tonen dat u als verwesterd beschouwd zou worden. Hij haalt slechts de blote bewering aan dat “normen, waarden en regels in 10 jaar tijd aanzienlijk zijn veranderd”. Hij staaft echter niet dat de waarden, normen en regels in Afghanistan voor u dusdanig

veranderd zijn, noch dat u hierdoor als verwesterd gepercipieerd zou worden. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Aan verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud bij de DVZ in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar nagaat of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk wordt verklaard en dat het CGVS niet verplicht is om hem op te roepen voor gehoor. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel is om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming reeds bij de DVZ aan te brengen of om toe te lichten waarom dit niet kan. Hij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn bij de DVZ afgelegde verklaringen. Hij kreeg bij de DVZ meermaals de kans om zelf te vertellen over zijn (beweerde) verwestering. Zo werd hem (onder meer) gevraagd op basis van welke nieuwe elementen hij opnieuw internationale bescherming aanvraagt, of er nog elementen zijn die hij wenst aan te brengen met betrekking tot zijn volgend verzoek om internationale bescherming en of hij nog iets heeft toe te voegen (adm. doss., stuk 7, map 'DVZ', verklaring volgend verzoek). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat hij er alleen over kon vertellen indien hem erover vragen werden gesteld. Waar hij erop wijst dat ook de *protection officer* hierover geen verdere vragen heeft gesteld, ondanks zijn verklaringen en de brief van zijn advocaat, dient te worden gewezen op artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat geen persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvindt wanneer het CGVS van oordeel is dat er een beslissing kan worden genomen over de ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus was de adjunct-commissaris geenszins verplicht om verzoeker nog te horen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt benadrukt, heeft verzoeker bij de DVZ zelfs geen melding gemaakt van de these dat hij als verwesterd beschouwd zou worden. Bovendien liet ook zijn advocaat in zijn brief volledig na om aan te tonen dat verzoeker als verwesterd beschouwd zou kunnen worden (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', brief advocaat). De Raad wijst er nog op dat verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid heeft om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees, een mogelijkheid waarvan verzoeker gebruik heeft gemaakt door in zijn verzoekschrift in te gaan op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Door louter te poneren dat hij zich *casual* kleedt en nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, dat hij geen baard heeft, dat hij zijn haar op een moderne manier draagt, dat hij een westerse stijl heeft, dat hij alle religies in België respecteert, dat hij samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht, dat hij perfect of volledig geïntegreerd is, dat hij vrijwilligerswerk doet, dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en *mores*, dat zijn normen, waarden en regels in tien jaar tijd aanzienlijk veranderd zijn en dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, zonder hiervan enig (begin van) bewijs bij te brengen, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker voert daarnaast aan dat er ook rekening moet worden gehouden met zijn etniciteit, doch hij laat na deze bewering verder uit te werken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Zoals in de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, maakt verzoeker bovendien niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kaboel, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij als vluchteling kan worden erkend omwille van het feit dat hij geruime tijd in het Westen heeft doorgebracht.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle

hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de precaire humanitaire en socio-economische situatie nog wordt verergerd door de gedragingen van de nieuwe *de facto* regering en dat het een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de “*niet-democratische aarde van de Taliban regime*”, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdendeerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig deze bepaling kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen, waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31). Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepakt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (*ibid.*, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens vonden er in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 925 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers in die periode wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123). ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 30). UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (*ibid.*, p. 36). In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (*ibid.*, p. 29-30). In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (*ibid.*, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124). Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan: Country Focus*" van EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kaboel. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt verder geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 29 februari 2024 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad laat zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker doet hierop niet anders denken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Een schending van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van het CGVS. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst

van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

2.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN